

De la primavera municipalista a l'inici constituent: el camí de la confluència

Joan Mena

Portaveu adjunt d'ICV-EUiA al Parlament de Catalunya

Les últimes eleccions municipals del 24 de maig no han deixat lloc a cap dubte. Quan les esquerres ens presentem a les eleccions separades i fragmentades, guanya el règim bipartidista i l'aparell del poder establert permet recompondre les peces per a què tot sembli que canvia, però fent que no canviï res. Quan les esquerres ens presentem a les eleccions en una candidatura de confluència, el poder popular ho pot tot i guanya la ciutadania.

Això és el que ha passat a llocs com Barcelona, Saragossa, Madrid, A Corunya, etc. No només són candidatures cridades a guanyar, sinó que, fonamentalment, generen una il·lusió al conjunt de les classes populars que desemboca en allò que tant s'havia teoritzat però a qui ningú no posava cara: l'empoderament. Veure les cares plenes d'il·lusió, alegria, esperança i motivació dels veïns i les veïnes que omplien la Plaça de Sant Jaume durant la investidura de l'Ada Colau va ser un fet històric. Allà es va marcar un abans i un després en la lluita de classes: el poble reclamava exercir allò que les elits ens han robat en tots aquests anys, el poder popular.

Havent guanyat molts ajuntaments i amb la fórmula del canvi polític damunt de la taula, és hora d'aplicar-la a les properes eleccions catalanes. Si ens ha servit per a Barcelona i per a tantes altres ciutats i pobles de Catalunya, per què no ha de servir també per a Catalunya? Cal aquest front popular per dos motius fonamentals. El primer, perquè la ciutadania reclama que aquesta esperança que ha pogut viure a Barcelona també la vol, legítimament, per a Catalunya. Volen tornar a omplir la Plaça de Sant Jaume, aquest cop per celebrar que hem guanyat el poder popular a l'altra banda de la plaça. El segon, perquè els ajuntaments on ha guanyat el canvi estan obligats a aplicar polítiques de ruptura per poder complir amb el seu programa electoral, el seu gran compromís amb la ciutadania. Això només podrà esdevenir així si també guanyem la Generalitat de Catalunya i fem d'aquesta institució una Generalitat lliure i del poble.

Aquesta confluència de les esquerres a Catalunya ha de pivotar sobre tres eixos fonamentals, que no són res més que les exigències que avui reclama la majoria social als dirigents polítics: les polítiques de rescat social, la corrupció zero i el democràtic dret a l'autodeterminació que han de tenir tots els pobles. Aquesta confluència ha d'apostar fermament contra les polítiques d'austeritat i deixar-se la pell per aplicar polítiques de rescat social. Aquelles polítiques que reequilibren la societat, que aposten per una societat més justa i que es dediquen a millorar les condicions de vida dels més vulnerables tot eliminant el blindatge cap als privilegis dels poderosos. Som conscients que aquestes són polítiques que posen en escac el poder econòmic establert, i per això són imprescindibles. Ha de ser també una confluència que expulsi la corrupció de la nostra vida política. No hi cap en la normalitat democràtica ni l'aprofitament d'un càrrec per interessos personals, ni l'actual sistema de subhasta entre uns quants en què el bipartidisme ha convertit la contractació i adjudicació públiques. I, per suposat, aquesta confluència ha de defensar al mateix nivell l'exercici democràtic del dret a l'autodeterminació dels i les catalanes. Ja no s'hi val resoldre un conflicte des de la unilateralitat (ni l'"orden y mando" que defensen PP i PSOE amb la falsa excusa de la constitució, ni la fal·laç DUI que proposa la dreta catalana). La confluència a Catalunya ha de defensar la radicalitat per resoldre qualsevol problema; els de programa i els d'organització i decisió interna, que també els tindrà.

En les properes eleccions del 27 de setembre no només ens juguem qui governarà Catalunya els propers anys. Ens hi juguem el futur de les properes generacions. A la primavera municipalista del passat 24 de maig, l'ha d'acompanyar un inici constituent a partir del 28 de setembre a Catalunya on la classe treballadora conquereixi, novament, els seus drets democràtics, actualment segrestats pels poders establerts. Guanyant Catalunya també fem una vital col·laboració a la construcció democràtica d'Europa. El pol mediterrani amb la Grècia de Syriza i la Catalunya confluent en contra del bloc austericida dels poders antidemocràtics de la UE pot donar esperança a altres pobles del Sud en la seva lluita contra les imposicions neoliberals.

Barcelona no hagués tingut esperança sense la candidatura de Barcelona en comú. En comú i des del respecte a la identitat orgànica de cadascú, també construirem un futur per a Catalunya i posarem en qüestió l'hegemonia de CiU, avui debilitada per les seves lluites internes i la corrupció emergent, que no té cap intenció de rescatar-nos socialment, expulsar la corrupció de la vida pública, ni d'aconseguir el dret a decidir dels i les catalanes, més enllà d'instrumentalitzar-ho electoralment.